

KIS NAP

TEL.

TENGERI MALACZ. (Lásd a 271. l.)

17. sz. — 1873.

V. kötet.

...tő: *Forgó bácsi.*
...ldalor.—

A BÜVÖS GYÖNGYÖK.

vagy:

Pali árnyéka.

(Folytatása.)

„És TE kapartad föl a földet a melegágy sarkában?“ kérdé ismét Etelka, mindenkép arra törekedvén, hogy Ferit megszabadítsa a gyauu alól.

Szegény Jenő! Talán először éle tében támadt most kedve, hogy fölkeljen és hugát megverje, kivált midőn Palira nézett és látta, mily feszülten várja ez a feleletet Szeretett volna kimenni, vagy nem felelni, — de hiába, felelnie kellett, mert mely esönd volt a szobában s mindenki leste, mit fog Jenő válaszolni.

„No mondd, te kapartad föl a földet?“ sürgeté ismét Etelka, „mert a kertész azt mondja, hogy valaki ott kapargált s ezért nagyon haragszik.“

„Én tettem“ felelt végre Jenő. „De azt hiszem, ezzel nem okoztam semmi kárt.“

„Ugyan micsoda kárt is okozhattál volna,“ szólt atyja szeliden. „Az a bolondos öreg kertész oly féltékeny a melegágyakra, hogy haragszik, ha csak közel is jár valaki. Engemet nem is ez a csekélység bosszant, sem az üvegajtó eltörése, hanem az, hogy valaki itt esalfaságot követett el s attól kell tartanom, hogy épen valamelyik fiam volt a tettés.“

E pillanatban Jenő szemei talál-

koztak Paliéval, csak egy pillanatra, de ezen rövid pillantás sokat fejezett ki; mintha azt mondta volna Pali Jenőnek: „Aha! Tehát kisült végre! Most már tudom, hogy te leskelődöl utánam, tegnapi sok beszéded is csak arra való volt, hogy kicsald belőlem a titkot s aztán elárulj!“

Jenő szinte érezte, hogy Pali ilyesmit gondol; nem tűrhette tovább s fölkelte az asztaltól, mondván:

„Ideje összeszedni podgyászomat s fölrakni a kocsira, mert nem sokára indulni kell.“

Erre a többiek is mindnyájan fölkeltek, mert a válasz szomorú perczeiben egyiknek sem izlett a különben pompás reggeli.

„Fölmegyek veled, Jenő és segítékrendbehozni podgyászodat,“ szólt anyja.

„Jöjjön, kedves anyám! Különbem nem sok van már hátra, tegnap jóformán mindent rendbe szedtem.“

Fölmentek tehát együtt s utközben Jenőtől halkan kérdező anyja:

„Kedves Jenőm, valld meg nekem, mi bajod? Ne tagadd, van valami bajod. Nekem, anyádnak, megmondhatod.“

„Nem, kedves jó anyám, nem mondhatom meg.“

„De talán én segíthetnék . . .“

„Nem segíthet, jó anyám! Ne is kérdezze tovább! Én szeretném legjobban ha segíthetne, mert hiszen oly szörnyű az, mikor jellemtelen árulónak tartják az embert!“

„Ki merné azt reád mondani, kedves fiam?”

„Ki? ha tudná . . . de nem, ne is beszéljünk többet erről!”

A jó anya nem erőszakolhatta tovább a dolgot, látta, hogy Jenőnek kellemetlen a kérdezősködés. De most még inkább csolálkozott az egészen és el is szomorodott, mert azon esemény óta, melyet Jenő este maga beszélt el Pálnak, soha sem volt semmi titka édes anyja előtt.

Fölérve Jenő szobájába, rövid idő alatt rendbe szedték a podgyászt; midőn készen voltak, Jenő halkán, mintha félne, hogy valaki hallhatná őket, így szólt:

„Kedves jó anyám, most még egy utolsó, nagy kérésem van. Ne éreztesse haragját szegény Ferkóval s ne engedje, hogy édes atyánk nagyon szigorú, haragos legyen reá, még ha Ferkó talán nem is tudná magát tisztázni e szerencsétlen éjjeli csinygyanuja alól. Megigéri ezt nekem, nemde, kedves jó anyám?”

„Megteszek mindent, amit csak tehetek; de jól tudod, hogy atyátok mily szigorú az efféle dolgokban. Meg kell vallanom, hogy ez éjjeli eset őt jobban bántja, mint . . . mint akár a te távozásod is. Mert távozásod oly esapás, melyet a sors mér reá; de annál az éjjeli pajkosságnál attól kell félnünk, hogy gyermekeink közül valamelyik rossz útra tévedt!”

„Mindezt jól tudom és érzem is; es mégis, kedves anyám, ha az én

nevemben kérné atyánkat, hogy ne legyen nagyon szigorú Ferkó ellen, talán megteszi. Ferkó oly jó, derék fiú . . . és kedves anyám védeni fogja, pártolja majd, nemde?”

Anyja könyezve intett igent s Jenő gyorsan távozott, hogy elejét vegye a további kérdéseknek.

Alig fél óra múlva a kocsis előállott s indulni kellett. Az egész háznép, még a cselédség is összegyűlt a tornáczon, hogy elbucsúzzék a jó Jenőtől. Szüleitől még bent a szobában elbucsúzott s meghatottan, könyezve lépett ki a tornácra, hol szomorú arcok vártak reá, úgy hogy bizony-bizony szegény Jenő is majd sirva fakadt. De erőt vett magán s nyugodtnak igyekezett látszani.

„No, Ferkó, isten veled!” szólt, megesókolva a zokogó fiút. „Vigyázz a kis majmocskádra, nehogy meghüljön, mert akkor vége volna. Azután írj nekem, ha a szünidők multával visszatérsz a városba iskolába. Ugy-e, fogsz írni?”

„Fogok bizony!” felelt Ferkó és sirva fakadt, úgy hogy nem szólhatott többet.

„Te is irsz majd, Etelka, — úgy-e irsz, kis hugom? megírod, mi történik itt a ház körül, mit csinál a papagáj, meg a kanári s a többi apróság.”

Szegény Etelka válaszolni sem tudott, csak sirva fakadt s hosszan átölelve tartotta jó testvérét. Azután következett a kis Nettike; ezt ölébe kapta s összevisszacsókolta Jenő,

aztán letette s körülnézett, mintha még keresne valakit.

„Hol van Pali?“ kérdé kedvetlenül. „Miért nincs itt, hogy még egyszer kezet szorítsunk?“

„Nem tudom, hová lett,“ szolt Ferkó. „Néhány percz előtt még itt volt köztünk, aztán kiment s nem jött vissza. Fölkeressem?“

„Nem, majd én magam keresem föl; nem lehet messze, ha csak most ment ki,“

szolt Jenő s aztán az inashoz fordult. „Nem látta, hová ment Pali?“

„De igen, láttam, a kert mögötti dombra ment a romok felé.“

„Utána megyek, talán megtalálom.“

„De elkésünk, fiam, ha még most keresgeted Palit,“ szolt atyja. „Jobb lesz talán, ha valaki kiált utána.“

„Szeretnék magam

beszélni vele; mindjárt visszajövök. A romok felé ment, ugy-e?“

„Igenis, oda,“ felelt az inas.

Jenő gyors léptekkel sietett a közel levő romok felé s meg-megállapodott, hogy körülnézzen. Izgatott volt, mert bántotta azon gondolat, hogy Pali talán szándékosan vonult félre s nem akart tőle még bucsuzni sem.

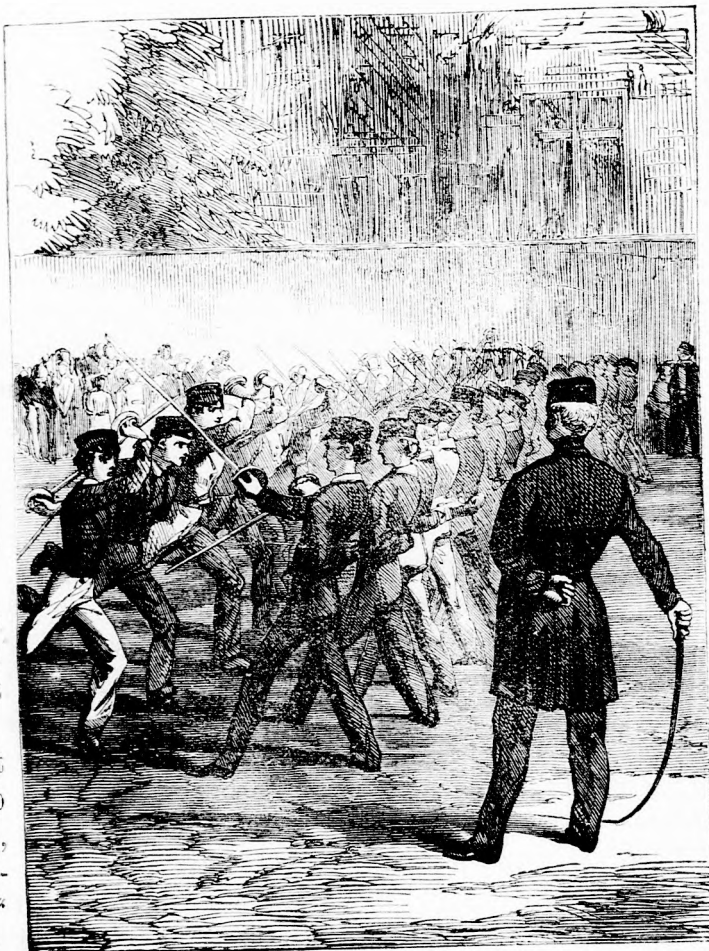
Midőn a domb tetejére az ódon

váromladék közelébe ért, egy alakot látott ott a kövek közt feküdni.

„Ez Pali, bizonyosan ő!“ szolt Jenő s néhány ugrással ott teremvén, hirtelen megállott. Csakugyan Pali volt.

Te itt vagy, Pali, itt mikor én elutazom!“ szolt Jenő kissé neheztelő hangon.

(Folyt. köv.)

„adott jelre közeledünk.“ (Lásd a 261. l.)

ZOLTÁN LEVELEI BARÁTJÁHOZ
ANDORHOZ.

(Képekkel a 260. és 261. lapokon.)

IV.

EDVES barátom! Legkellemesebb óráink közé tartozik itt az intézetben, midőn vivőleckénk van, fájdalom csak minden másodnap. A latin és görög nyelv és sok más tantárgy helyett mindnyájan sokkal inkább szeretnénk csupa vivőleckéket, mert ez

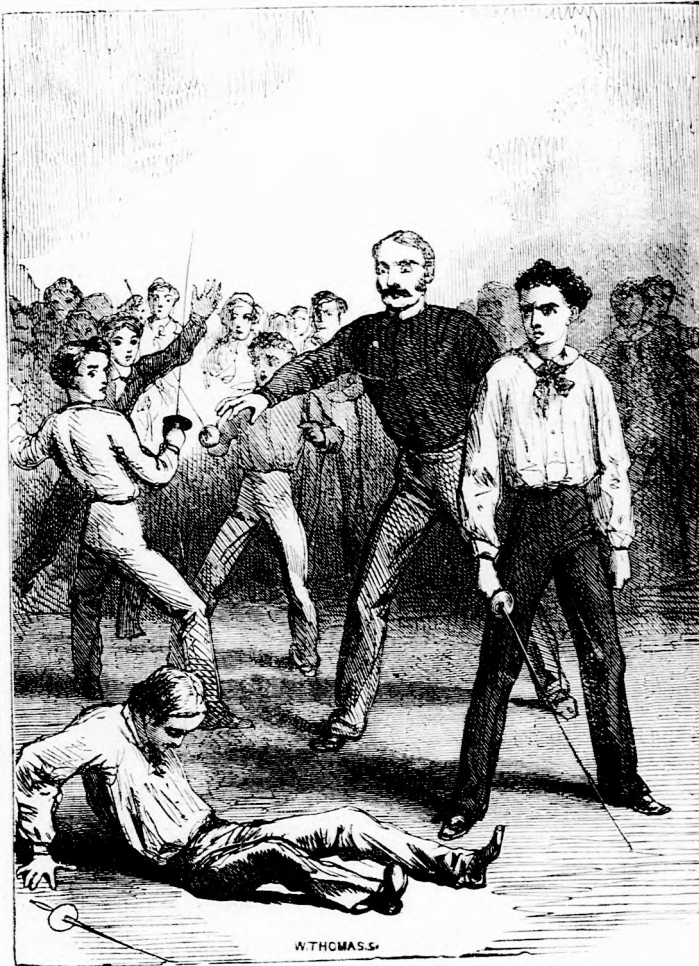
egészen más ám, mint az az örökös ülés és figyelmes hallgatás az iskolapadokon. Már meglehetősen tudunk is vinni s dicekvés nélkül mondhatom, hogy bizony már én magam is tudom forgatni a kardot.

Legszebb, midőn mindnyájan egyszerre hosszú sorokban kiállunk gyakorlatra. Vivőmesterünk pedig, egy kiszolgált, ősz és mogorva katonatiszt, mondogatja a parancsszót. Két-két sorban, szemközt egymástól 15 lépésnyire

foglalunk állást s adott jelre közeledünk. A parancsszóra megkezdődik a harc, a kardok pengenek, cs ttognak, mint igazi csatában. (Lásd a képet a 260. lapon.) A vivőmester szemmel tart mindnyájunkat s csodálatos, mily éles látása van s öreg kora daczára mily gyorsan észrevesz minden hibát; ha valamelyikünk rossz vágásra készül az, öreg mint a villám ott terem és fölfogja a csapást. Nagyobb baj nem is történik nálunk, mert ha egy kis ütést kapunk kézen-lábon, azzal nem törődünk.

Egyszer, midőn az öreg vivőmester

beteg volt s egy fiatal ember helyettesíté, mégis történt bal eset, mert egyik pajtásunk, Béla, vigyázatlanul s olyat vágott ellenfelének fejére, hogy szegény Józsi, — így hívják, — ájultan összerogyott s a vér elborította arczát. Persze nagy lett az ijedelem, mindnyájan abbahagytuk a vívást és odaszaladtunk: a vivőmester vizet hozatott, megmosta Józsi arczát s megvizsgálván a sebet, szerencsére azt találta, hogy a sérülés nem

W. THOMAS.

„. . . Józsi ájultan összerogyott. . .”

veszedelmes. Néhány nap alatt a seb csakugyan begyógyult s Józsi most már megint szorgalmasan tanul vivni, Bélára pedig cseppet sem haragszik, mert tudja, hogy nem szándékosan történt a sértés. Hanem azóta mindnyájan sokkal ovatosabbak vagyunk.

Ha esztendőre majd te is ide kerülsz hozzánk, én már jó vivó leszek s foglak tanítani; meglátod, mily pompás mulatság ez.

Isten veled, esókol
igaz barátod
Zoltán.

KIS FODRÁSZNÉK.

(Képpel a 268. l.)

MINDIG játszni, ugrándozni,
Labdát hajigálni,
Virág-tépni, lepke-üzni
Rétet szaladgalni.

Ujat! Ujat! meguntuk ezt!
Ujat, mulatságost!
Uj játékba multságba
Kezdjünk bele mármost!

Róza haja nincs jól fonva
Szerte minden szála,
Szedjük azért fonjuk azért
Ujra pántlikába.

Le is bontjuk s meg is fonjuk
Csudaszép csokorba,
Szép lesz, mint a madárfészek
Ott a kis bokorba.

Virággal is diszesítjük
Pirossal és késsel
Nézz a vízbe kis Rózá eskánk,
Ugy-e megalégszel?

Oh he szép, s hogy még szebb legyen
Azért újra kezdjük
Róza haját uj virággal
Uj csokorba szedjük,

A SZEGÉNY EMBER KINCSE

— M e s e —
(Vége.)

MÁRTON nagy örömmel ment haza s már messziről látott egy nagyszerű kastélyt, tornyokkal, czimerekkal s gazdagon öltözött szolgák és csatlósok jöttek eléje és hódoltak neki. Felesége drága ékszerekkel megrakodtan lépett eléje, de azért csak szomorú volt és így szólt:

„Most még gazdagabb vagy; mindent bírsz amit kívánhatsz; de Katicza oda van, soha sem látod többé.“

És Márton ismét hiába ült a gazdagon terített asztalhoz, a szolgák hiába töltötték a legfinomabb bort arany serlegekbe; Márton szívét mindig nyomta valami, mindig csak kedves kis leánya lebegett szemei előtt. Alig várta másnap, hogy beesteledjék s ment ismét ki az erdőbe és ismét sohajtozott.

„Mi bajod?“ kérdé ismét a tündér.

„Ah! Még mindig nem vagyok elég gazdag, mert még nem ismerem magamat boldognak.“

„Menj haza. Király leszel.“

Márton örömtől dagadó szível sietett haza. Hiszen a királynak már csak boldognak kell lenni.

Már messziről zene és nagy zsi-bongás hangzott eléje s olyan palotát pillantott meg, minőt még sohasem látott. Aranyos ruhába öltözött udvaroncok hajlongtak előtte, a termekben csupa arany és bibor volt minden, a trón is ott állott s fényesen öltözött

főurak koronát tettek a fejére. Felesége is előjött, biborba és bársonyba öltözve, de még mindig szomorúan így szólva:

„Most már megvan minden, a mit kívánhattál; de kedves, jó gyermeked mégis oda van örökre!”

És Márton ismét hiába ült a fényes terítékű asztalhoz; nem tudott enni, mert kedves szép Katiczáját nem tudta feledni; úgy látszott neki, mintha a távolból siró hangon hívná a kis leány, mintha karjait nyujtaná feléje és kérdené, miért taszította el, mikor annyira szereti. Fölkelt s lefeküdt a selyemágyba, de ez is égette s nem tudott nyugtot találni.

Este lett ismét és Márton harmadszor is kiment az erdőbe, leült a fa alá és sohajtozott.

„Mi bajod?” kérde a tündér. „Jól gondold meg, mit kívánsz, mert ma uteljára találkozunk.”

„Ah! Nem vagyok boldog” sohajtá Márton, „s nem is leszek boldog az én kedves kis leányom nélkül, ki engemet annyira szeret. Add vissza Katiczámát!”

A tündér mosolygott s erősen szeme közé nézett Mártonnak.

„Ingyen nem adhatom vissza. De ha lemondasz minden gazdagságodról, akkor visszakapod leányodat.”

„Oh igen, igen! Vedd vissza kincseidet, a koronát, mindent, csak add vissza leánykámát!” szóló Márton könyezve.

„Menj haza,” szóló a tündér szeliden, „megtalálod házikódat és Ka-

ticzát is. Jövőre pedig ne feledd, hogy a gazdagság maga még nem tesz boldoggá, hanem igenis a tiszta szerető szív.”

„Köszönöm, kedves jó tündér,” szóló Márton és gyors léptekkel sietett hazafelé.

És amint kiért az erdőből, ott látta ismét szegényes házikóját, a kapu előtt pedig várta Katicza, már messziről integetve neki; aztán elébe szaladt s nyakába ugorva mondá:

„Kedves jó atyám! Már azt hittem, valami baja esett, hogy oly késő jön. De látom, hogy semmi baja, hála istennek. Jöjjön csak be, milyen pompás vacsorát főztem.”

Ezzel bevezette a szegény embert a házba s egyszerű, de jóízű ételt tett az asztalra s Márton oly jó étvágygyal evett, mint aki ugyancsak megéhezett. Aztán lefeküdt a kemény szalmára s aludt egészen reggelig.

Másnap korán kiment az erdőbe fát vágni s egészen más színben látta a világot. Nem kívánt többé gazdag lenni, csak azt kívánta, hogy szeressék őt azok, kiket ő is annyira szeret.

MINDENT IDEJÉBEN.

Egy órával előbb mint kell,
Csak galiba,
Egy órával elkésni, már
Szarvas hiba

DORA TÜKRE. (Lásd a 271. l.)

HARCZ A SASOKKAL. (Lásd a 270. l.)

A KÉT GOMBOLYAG.

— Mese. —

AJ DANÁBAN, nagyon régen, mi-
kor a mese szerint még tün-
derek jártak a földön, különö-
sen az a szokásuk volt a jó tündé-
reknek, hogy az újdonszülött cse-
ese-mő bölcsőjénél megjelentek és
ajándékot hoztak. Az ajándék sokszor
nagyon furesa volt és értéktelennek
lát szott, de aztán elébb-utóbbb kitűnt,
hogy nagy áldás rejlik benne. Maguk
a tünderek sem jöttek mindig fényes,
csillogó öltönyben, hanem sokszor
szegény koldusasszonyoknak öltöztek
s nagy szerencsétlenség lett volna, ha
az ilyen szegényes komasszonyt kiger-
gették volna a házból.

Ezen időben történt tehát, hogy
egy szegényebb családnál két ikertest-
vér, még pedig leányka született, kiket
aztán Nettinek és Bettinek keresztel-
tek. Egy bölcsőben feküdtek s
annyira hasonlók valának egymáshoz,
hogy még édesanyjok sem tudta meg-
ismerni, melyik Netti, melyik Betti
s végre úgy segített a dolgon, hogy
Nettinek fehér, Bettinek kék szalagot
kötött a nyakára. És amint a két
piczi leányka így csöndesen feküdt a
bölcsőben, egyszerre belépett egy na-
gyon, nagyon vén, ősz asszony, nagy
puttonnyal a hátán s egyenesen a
bölcső felé ment. Megnézte a gyer-
mekeket, aztán így szólt anyjukhoz.

„Van itt a puttonyomban minden-
féle portéka, talán talállok valamit,

a minek a kis leányokidővel hasznát
vehetik.“

Levette a puttonyt s kezdett be-
lőle mindenféle ócskaságot kirakni:
törött serpenyőt, rongyos cipőt, csorba
kést stb. de mindegyiknél csak rázta
fejét és mondogatá: „Ez nem jó! Ez
nem jó!“ Végre két nagy ezérna
gombolyag akadt kezébe, egyik fehér,
másik kék. Ezeket odatette a bölcsőbe,
még pedig a fehérret Nettike, a kékét
Bettike mellé, aztán nyájasan köszönt,
hátára vette a puttonyt és eltávozott,
de oly furcsán, hogy mikor az ajtón kilé-
pett, már el is tűnt és senki sem
látta az utcára kimenni.

A gyermekek anyja rögtön átlátta,
hogy ez öreg asszony nem afféle kö-
zönséges látogató volt; a két gom-
bolyagot tehát gondosan eltette a
szekrénybe. A leánykák pedig aztán
nőttek, mindjobban, jobban, míg
végre már oly nagyocskák lettek, hogy
idején volt kötni tanulniok. Ekkor
mamájok előkereste a szekrényből a
két gombolyagot s átadta nekik, hogy
most már kössenek harisnyát, meg is
mutatta nekik hogy kell hozzáfogni.

Nettike, ki a fehér gombolyagot
kapta, szorgalmasan hozzáfogott s
rövid idő alatt már igen szépen kö-
tögetett. De a másik, Bettike, roppant
unalmasnak találta a kötést s inkább
szeretett kint az utcán játszani és
szaladgálni; nem használt sem szép
szó, sem büntetés. Nettike pedig kö-
tött szorgalmasan s mársok pár ha-
risnyát elkészített és csak azon cso-
dálkozott, hogy a gombolyag épen-

séggel nem fogyott, hanem mindig egyforma nagy maradt. Ennek azonban végre is csak örülni lehetett s így Nettike szépen kötögetett tovább, midőn egy napon a gombolyagban valami keményet tapintott meg s kevéssel utóbb egy piczike esomag esett ki a czérna közül. Nettike fölvette s csodálkozva pillantott meg egy pár piczike czipőt, de oly piczit, mint egy-egy kis babszem; hanem mikor kezébe vette, még jobban bámult, mert akkor a piczike czipők, hirtelen épen oly nagyra nőttek, a milyen Nettikének kellett. Föl is próbálta azonnal síme, — oly pompásan illettek lábára, mintha csak reá szabták volna.

Épen fölhozta a szép czipőt, midőn bejött a lusta Bettike, ki ezalatt kint az utcán porban és sárban játszott más lusta leányokkal. Mikor meglátta Nettike szép czipőit, olyasmit gondolt: „Hm! Talán mégis jó volna hozzáfogni a kötéshez.“ De restsége újból erőt vett rajta s azzal vigasztalta magát: „No bizony! érdemes is egy pár czipőért vesződni! Majd vesz a mama, ha czipőre lesz szükségem.“ S ezzel megint csak kiment s az utcán és mezőkön kóborolt egészen estig.

A szorgalmas Nettike pedig csak kötögetett tovább is mindig, mikor egyéb munkával nem volt elfoglalva s több esztendőmult és a gombolyag még mindig nem akart fogyni, még mindig csak olyan nagy volt, mint kezdetben. Egyszer azonban ismét egy piczike esomag esett ki a czérna kö-

zül s midőn Nettike megnézte, mi az? hát gyönyörű aranyos ruhácskát látott, mely csakhamar oly nagyra nyult, hogy épen Nettikére illett. Vasárnap fölvette s midőn a templomba ment, az egész nép bámulta, mert a vidéken nem volt senkinek olyan szép ruhája.

Látta ezt a lusta Bettike s megint eszébe jutott, hogy talán jó volna mégis elővenni a kötetést. De ismét erősebb volt benne a restség s így okoskodott:

„No bizony! Hiszen esztendőig tart, míg annyit kötök, hogy ez a ruha kibuvik a gombolyagból; ez bizony nem érdemes annyi fáradságra.“

S ezzel kiszaladt a kertbe, föl-mászott egy fára s összetépte még régi ruháját is.

És Nettike továbbra is szorgalmas maradt; tanult mindent, a mit leányoknak tudni kell, üres idejében pedig mindig kötetést lehetett látni kezében. Szerette is őt mindenki s dicsérte, mert derék, okos, szorgalmas és e mellett szerény leányka volt, míg Bettike lusta, tanulatlan maradt.

Ezalatt pedig multak az esztendők s biz én meg nem tudnám mondani, hány pár harisnyát kötött már Nettike, ki most már nem volt többé kis leány, hanem szép, fölserdült hajadon. De azért csak kötögetett szorgalmasan és épen tizennyolezadik születésnapján történt, hogy a gombolyag hirtelen fogyni kezdett. Nettike szinte sajnálta, hogy már véget ér a czérna, de megnyu-

(Folytatása a 27. lapon.)

Kis FODRÁSZNÉK. (Lásd a 262. l.)

AZ ÁTYA ARCZKÉPE (Lásd a 270. 1.)

(Folytatás a 267. laphoz.)

godott benne, mert hiszen elég sokáig tartott. Midőn már csak kevés volt a gombolyagból, valami nagyon keményet érzett benne.

„Bizonyosan kő vagy fadarabka, melyre a czérnát fölgombolyították,“ gondolá Nettike, de mikor végre egészen elfogyott a czérna, nem kövecskét, nem is fadarabkát talált, hanem egy — mogyorót. „Ez furesa, mogyoróra gombolyítani czérnát,“ gondolá Netti. „Megnézem, lehet e még megenni a magját.“

Egy kis kalapácsesal széttörte a mogyorót, — hát ekkor valami fényes ugrott ki belőle, olyan mintegy aranyos bogárka, mely aztán gyorsan szaladgált a földön. Nettike lehajolt, hogy megfogja, de oly nehéz volt, hogy nem bírta fölemelni. E fölött csodálkozva ismét fölegyenesedett, de ekkor már a bogárka helyett gyönyörű, aranyos-ezüstös ruhába öltözött királyi herczeg állott előtte.

(Vége következik)

A Z A T Y A A R C Z K É P E.

(Képpel a 269. l.)

Kis képet ott a falról,
Aranycskám, add ide,
Hogy his fiad hadd lássa,
Hadd tartsa kezibe.

Távol levő atyámaak
Kedves kis képe te!
Vonasi mint mosolygnak,
Mily szép tekintete!

Csak visszatérjen egykor,
Boldog leszek nagyon:
Képe helyett hiszen majd
Magát csokolhatom.

HARCZ A SASOKKAL.

(Képpel a 265. lapon.)

FÖLVIDÉK egyik vadregényes, sziklás és erdős táján két ifju vadászatra indult s a valakban bővelkedő erdőségben lőttek is nyulat, őzet és a mi puskájok hegyére került. De vannak ott a vad sziklák közt ragadozók is, különösen sasok s a mint vadász barátaink egy kis pihenőt tartottak, két roppant sast láttak egy meredek szirtfok körül röpkedni. Miután a sasok hosszabb ideig ott maradtak s ha kissé távoztak is, de mindig visszatértek, vadászaink azt sejték, hogy ott van a sasfészek; közelebb mentek és csakugyan szédítő magasságban, a szirt legyszélén ott volt a sasfészek.

„Pompás volna, ha egy-két apró sas volna ott a fészekben s kivethetők,“ szolt az egyik vadász.

„Hova gondolsz!“ kiáltott a másik. „Hiszen oly borzasztó meredek fölött van, hogy valóságos istenkisértés oflamenni.“

„Mégis megkísértem,“ szolt a másik hetykén és csakugyan megindult.

Nagy kerülőt kellett tennie, míg végre közel juthatott a sasfészekhez; több száz ölnyi mélység tátongett lábai alatt és ha egy hibás lépést tesz, bizonyos halál vár reá. De a vakmerő ifju nem rettent vissza, eljutott egészen a sasfészekig s örömmel látta, hogy néhány apró, még alig pelyhes sasmadárka van benne. Már épen utánaok akart nyulni, midőn hirtelen nem várt veszélyt látott maga előtt: az öreg sas messziről meglátta a kicsinyek veszedelmét s dühösen vijjogva rohant fészekébe és megtámadta a vakmerő vadászt; szárnyaival hatalmasan csapkodott, csőrével vagdalt, karmaival karmolt s a szegény ifju már azt hitte, hogy veszve van. Nem is védhette magát, még csak meg sem állhatott szilárdul a meredek szirtoldalon s csak

puszta kezeivel védte magát a dühös madár ellen, mely körben röpkedett körülötte.

Ezalatt a másik vadász messziről látva pajtása veszedelmét, puskával kezében sietett segélyére, de midőn már elég közel jutott, hogy löjjön, megrettent; mert hátha barátját lövi meg? De nem volt idő hosszas gondolkozásra, látta, hogy pajtása különben menthetetlenül veszve van, sokáig nem véliheti magát s a mélységbe bukik; ezéltől tehát és isten nevében lőtt! Egy pillanattal később a sas holtan bukott le a szirt aljába, a vakmerő vadász pedig véresen, holtra ijedten, de szerencsére minden nagy baj nélkül kapaszkodott vissza a veszedelmes helyről.

De nem volt ám többé kedve közel menni a sasok fészkehez.

D O R A T Ū K R E.

(Képpel a 264. lapon.)

SZERETEM az üveg tükört
Aranyos keretben,
De még jobban a kis forrást
A sötét ligetben.

A forrásnak nedves tükre
Ragyogó szép tiszta;
Ha benézek, az arczomat
Tisztan adja vissza.

Azaz nem az arczomat, de
Arczomnak a képét;
Rá mosolygok, az is mosolyg
Beh kedves az és szép!

Lobajolok, de nem nagyon,
Mert ha bele esném,
Szép tükört is, képemet is
Összezuznam törném
S mint ürge fürödném!

EUGEN HERCZEG.

(Képpel a 272. lapon.)

KI VOLT a hős, kinek éles kardja
Számos csatak babérit aratta,
Ki legyőzte Franciaországot
Nagy Lajosnak hatalmára hágott?
Nem volt más mint kis Eugen herczeg.

Ki volt a hős, kinek katonái
Mindig győzve tudtak hadra járni,
Mehódítak Belgiumnak földét
Itáliát rabigába köték?
Nem volt más mint kis Eugen herczeg.

Ki volt a hős kinek lobogója
Előtt ledőlt törökök zászlója,
Zenta mellett diadalmas karjal
Szép hazánkért végzett a tarral?
Nem volt más mint kis Eugen herczeg.

TENGERI MALACZ.

(Képpel a czimlapon.)

TENGERT bizony sohsem látott,
A disznóval nem rokon,
Jó kis állat, csunya nevét
Nem veszi tőlünk zokon.

Amerika déli részén
Vadon éltek elei;
Laplatának berkes partján,
Játszadoztak ősei.

Európaivá lettek
Most a kéő unokák;
Jamborok s vigak, ha nekik
A kis gazda tapot ad.

S amerre csak hirok terjed,
A gyermekek szeretik;
Mégfürö-ztnék tejbé vajba
S bohóságát nevetik.

EUGEN HERCZEG. (Lásd a 271. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**.
Ára negyedévre 1 frt. 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.